SF - et positivt parti med en politik, der kan begejstre

Når de fleste fra min generation ser billeder fra 1968, så trækker vi lidt på smilebåndet. Og det er da også meget på mode at gøre grin af 68'eme fra mediers og meningsdanneres side.

Og tøjet, ø-lejrene og nogle af meningerne virker da også fjollede her 30 år efter. Men i hvert fald én ting fortjener beundring: Og det er den ukuelige tro som prægede denne generation. Troen på at forandring er muligt. Hvis man stod samen og handlede, så kunne man også forandre verden til det bedre. Den tro skaber stor styrke. Den tro skaber begejstring. Den tro skaber håb.

Og som en kendt dansk forfatter har fortalt os, så handler meget af det vigtigste her i livet netop om: Tro, håb og kærlighed.

Når jeg ser på SF i dag, så er det nogle gange med lidt triste øjne. For godt nok er der heldigvis stadig meget kærlighed i SF's forsamlinger, og de fleste steder er der da også stadig gode mængder af håb. Men nogle gange er det som om at troen mangler. Troen på, at det kån lade sig gøre. At SF kån gøre en forskel. At SF kån forandre samfundet til noget grundlæggende bedre.

Det er den tro som skal give befolkningen lysten og engagementet til at bakke op bag ved vores projekt. Folk skal kunne se, at vi selv tror på det.

SF skal være et positivt parti, som offensivt melder ud, hvad det selv vil, og hvordan det vil skabe et grundlæggende anderledes og bedre samfund. Vi skal skabe begejstring, vi skal vise vejen.

Fra SFU's side vil vi sige til dem, der er ved at give op eller allerede har gjort det. Det kan i simpelthen ikke være bekendt. Hvad havde i regnet med. Verden forandres ikke over en enkelt nat. Historien slutter ikke, det er en lang proces, hvor vi skal slide og slæbe for at fa det i den rigtige retning. Verden er ung endnu, og der er massere at gøre. Men med vores fælles indsats, der vil det blive bedre. Hele tiden. Hver dag.

Det er blevet moderne at skælde ud på janteloven, og det kan jo være godt nok. Nogle gange er kritikken dog en dårligt forklædt ideologisk dagsorden om, at der skal være mere plads til egoister, som uden hensyn skal have lov til at mase sig frem i verden uden hensyn til andre. Men på et punkt er det virkelig nødvendigt at kritisere janteloven, og det er når medier, andre partier og professionelle meningsdannere siger til SF: "I skal ikke tro, I er noget."

Budskabet handler altid om, at det i virkeligheden er SF, der skal forandres

grundlæggende og ikke samfundet. Hvis blot vi opgiver vores krav til en grundlæggende forandring af den måde som økonomien fungerer på, opgiver vores kritik af staten og EU, og opgiver vores antimilitarisme, så vil SF faktisk være et udmærket parti.
SFU's svar er: "Tro dem ikke".
SF skal holde fast i kravet om en grundlæggende forandring af samfundet. Ellers bliver vi ligesom alle de andre socialliberale partier i Danmark. Og så taber SF sin mening.
Midterpartier er der nok af. SF skal være offensiv. Vi skal tro på det nytter. For sammen kan vi forandre tingene til det bedre.
SF's udspil om at gå i regering ser SFU som et tegn på, at partiet er ved at finde en ny selvtillid. SF vil bestemme og tage ansvar. Det synes vi er godt, og vi ønsker held og lykke
med det fortsatte arbejde.
Globalisering - og det nødvendiges politik
Verden er i disse dage under kraftig forandring. Globalisering kalder mange det. Men hvad ordet betyder, det er ikke altid klart. Det er noget med, at verden kommer til at hænge tættere og tættere sammen. "Det betyder, at det nu er nødvendigt at føre en helt ny politik", siger nogle.
En ny økonomisk politik - som tager større hensyn til markedskræfterne. En ny socialpolitik - som begrænser udgifterne til sociale ydelser. En ny arbejdsmarkedspolitik - som begrænser muligheden for strejker og konflikter. En mere liberalistisk politik. Og kravet om denne nye politik kan ikke diskuteres, for den ny er nødvendig.
Denne nødvendighedens politik støder man på overalt. Og den accepteres bredt, fordi den tilsyneladende er påkrævet pga. globaliseringen.
Også her må SF vise ny selvtillid. SF er en del af den antiautoritære venstrefløj. Den venstrefløj, hvor man ikke bare siger: Ja; men i stedet spørger: Hvorfor?
Så når de kloge siger globaliseringen, så skal vi finde vores tro på os selv frem og spørge: Hvad for en globalisering?
For det er da rigtigt, at der på nogle områder sker en globalisering eller måske nærmere en internationalisering. Valutahandlen og spekulationen er blevet international. Miljøproblemer bliver globale og de nationale økonomier bliver mere

åbne. Men samtidig sker der jo også voldsomme bevægelser den anden vej. Befolkningsgrupper løsriver sig fra store stater, former små og kræver deres uafhængighed. Man ser økonomiske kriser i Asien, som aldrig rigtig når at påvirke vestens økonomier - selvom økonomer og arbejdsgivernes interesseorganisationer for mindre end et år siden påstod, at kriserne ville skabe store rystelser i hele verdens økonomi. USA's økonomi kører bedre end nogen sinde, og der er i dag kun meget få åndsfriske mennesker, som hævder, at kriserne i asien har påvirket Danmark nævneværdigt. Folk kræver flere og flere beslutninger lagt ud lokalt i mindre fora. Der er på den måde ikke meget, som tyder på en uafvendelig globalisering, som bare kører derudad.

Og der er i hvert fald ikke noget som helst, der tyder på, at der er brug for det nødvendiges politik. Vores svar på globalisering og internationalisering er jo ikke, at vi overlader mere magt til markedet. Løsningen er i stedet at vi gennemfører mere demokratisk kontrol med økonomien. Både globalt plan, gennem f.eks. skatter på valutaspekulation. På internationalt plan, gennem f.eks. indførelsen af en minimumsgrænse for virksomhedsbeskatningen i EU. Men også nationalt kan vi gøre noget, ved at fordele de værdier vi har på en ordentlig og retfærdig måde. Der er ingen nødvendighed, som tvinger os til at gøre det på en på forhånd given måde. Det er mennesker, som skaber historien, og det er derfor mennesker, som kan ændre historien. Alt - det kræver - er en lille smule tro.

Verden udvikler sig i rivende hast, og det stiller også krav til at SF må udvikle og forny sig. Men der er intet nyt i nødvendighedens politik. Det er klassisk liberalisme, som den har set ud de sidste mange hundrede år.

Det nye vil være en moderne socialistisk modoffensiv. Skal vi kunne gennemføre sådan en, så kræver det, at vi tror på det. At vi viser selvtillid. Vi må ikke lade os kyse af autoriteter, som skælder ud og siger, at vi er helt galt afmarcheret. Vi skal turde at stille spørgsmålstegn ved de gældende magtforhold, og så må vi have kvindemod og mandshjerte til at tage de øretæver,

købet er i overensstemmelse med FN-pagten. Samtidig må vi standse NATO's bomber øjeblikkeligt. De gør kun skade og ingen gavn. Og bomber og etnisk udrensning er desværre endnu mere frygteligt end etnisk udrensning uden bomber. Vi skal have en reel forhandling. Kun med stop for NATO's bomber kan vi få Rusland til for alvor at gå ind og presse serberne. Og kun det kan standse krigen. Så gør vi

noget. Noget der hjælper.

EP-valg

Set i lyset af det der sker i Kosovo, der forekommer flertallet af problemer i vores egen lille andedam som helt ubetydelige. Og det er mange af dem vel i virkeligheden også i netop den sammenligning. Men nogle af dem handler i virkeligheden om, hvordan vi forhindre at katastrofer, som den i Kosovo, opstår i fremtiden. For SFU handler EP-valget den 10. juni faktisk bl.a. om, hvordan man forebygger, at der opstår krige i Europa i fremtiden.

Hvis vi skal forhindre krige i Europa i fremtiden, så er det af altafgørende betydning, at vi forbedrer vilkårene for de østeuropæiske lande. Det kan vi kun gøre på ved at åbne for optagelsen af disse lande i EU. Og her er SF's stemme afgørende.

SF er det parti i Danmark, som mest kompromisløst presser på for en udvidelse. Det skal vi fortsat gøre. Det vil styrke vores indsats, hvis vi far en eller flere pladser i parlamentet efter valget den 10. Så stort tror jeg på at perspektivet er. Og jeg er sikker på, at troen på det nytter at handle, betyder, at alle os der er SF'ere efter det her landsmøde vil gå ud og føre et brag af en valgkampagne.

For det er jo netop SF's medicin, der er kuren på EU's sygdom. Vi kalder det integration i bredden og ikke i dybden. På dansk betyder det: Poul, Marianne og Anders: Glem nu al den snak om mere union, ØMU og væk med forbeholdene. En øget integration - altså mere union på alle områder - gør det meget svært at optage nye lande i fællesskabet. Og det er vigtigste overhovedet netop nu.

Især ØMU'en er vanvittig i forhold til udvidelsen. ØMU'en fastlægger krav til landende om at føre en borgerlig økonomisk politik. En politik, som allerede nu truer velfærden i mange vestlige lande, og som helt vil smadre en hver form for social fremgang i Østeuropa. Samtidig vil ØMU'ens krav om samordningerne af økonomierne medfører krav om en meget voldsom yderlige europæisk generel politisk integration. Og det er ikke noget, der rummer mange perspektiver for de nye og svage demokratier i øst. Her er der brug for et SF fyldt med tro og selvtillid, som går ud og kæmper en brag kamp mod ØMU'en og for det danske forbehold. Det skylder vi både Østeuropa og den danske befolkning.

Velfærd

EU får mere og mere indflydelse på dagligdagen, og EP-valget handler derfor også om fremtiden for den danske velfærd.

Statsministeren sagde en gang: "Det går godt i Danmark - ikke ufattelig godt - men det går bedre." Ser man på statistikkerne, så taler de et andet sprog. De viser nemlig, at samfundets aller dårligst stillede under Nyrup har fået det endnu dårligere en før. Bagsiden af den ny socialdemokratis effektive og velfriserede velfærdsstat, er for alvor ved at stikke sit grimme hoved frem.
Flere og flere far det rigtig dårligt på trods af, at flertallets velfærd bliver bedre og bedre. Det
som følger med.
Vi far at vide, at SF fører en økonomisk uansvarlig politik, som vil føre til Danmarks ruin, hvis den bliver gennemført. Det siger de andre partier. Det siger medierne. Og det siger mange af de professionelle meningsdannere. Men fordi mange siger det, så bliver det jo ikke rigtig af den grund. Vi har en god og ansvarlig økonomisk politik, som vi fremlægger offensivt. Når andre så udlægger den fuldstændig anderledes, end det der reelt er indholdet, så gør det jo ikke politikken forkert af den grund. Det kan gøre den sværere at forsvare, men det gør den ikke mindre rigtig. Den slags kneb bruger magthavere altid for at bremse diskussioner, som de opfatter som farlige. Men vi skal ikke lade os stoppe. I SF skal vi turde at tage debatten.
Sådan kan vi sammen skabe en ny og slagkraftig offensiv.
Nu er noget jo ikke bare godt, fordi det er nyt. Fornyelse er ligesom globalisering blevet et magisk ord i den offentlige debat, de nye er godt og det gamle er skidt. Man behøver ikke at argumentere for sit synspunkt, når blot det er et udtryk for fornyelse. Også her må det kritiske og antiautoritære SF på banen.
Der sker meget nyt og uforudsigeligt i verden, og det kræver en fornyelse og udvikling af vores politik. Men en politik kan aldrig forklares eller retfærdiggøres med, at den er ny. Den nyeste politik er ikke nødvendigvis den bedste. Der er brug for en god og rigtig politik. Lad den så blot være ny eller gammel, det er ikke det væsentlige.
Engang var de magiske ord: Hokus, Pokus, Filihankat. I dag er de: Globalisering, nødvendighedens politik eller fornyelse.
Jeg ved godt, jeg stiller store krav, når jeg beder SF løfte debatten om de magiske ord. Det er en svær dagsorden at løfte i forhold til offentligheden. For selvom der laves meget kritisk journalistik i Danmark, og selvom der sidder mange flinke og gode journalister her i salen i dag, så ser vi ikke meget til nogen af delene når debatten om de magiske ord bringes op. Ordene får uudfordret lov til at flyde med mediestrømmen

uden der stilles nogle helt åbenlyst nødvendige kritiske spørgsmål til brugen af dem. SF må have troen og selvtilliden til at rejse denne kritik - også selvom det ikke er populært hos meningsdanmark. Eller måske netop derfor?

Kosovo

De etniske udrensninger, der foregår i Kosovo i øjeblikket, er udtryk for nogle af de mest forfærdelige forbrydelser mod menneskeheden, som vi kender til. De skal stoppes! Der skal gøres noget!

Denne ulykkelige situation har ført til, at NATO og vesten har lavet det, man kan kalde for en klassisk politisk fejlslutning. Slutningen går: Vi må gøre noget. Det her, det er noget. Derfor gør vi det her!

Men sandheden er jo, at NATO's bomber ikke har reddet én eneste Kosovoalbaner fra at flygte. Det har ikke reddet ét eneste menneskeliv. Tværtimod. Det har kostet flere liv, heriblandt mange uskyldige civile kvinder og bøm. En uretfærdighed retfærdiggøres ikke af en fejltagelse. Og NATO's bomber er en fejltagelse.

Men vi må gøre noget! Og det skal vi! Vi skal beskytte de og hjælpe de flygtninge vi kan, og så skal vi gøre alt, hvad vi kan for at stoppe Milosevic.

Derfor foreslå SFU, at SF støtter, at der øjeblikkeligt sendes et større antal NATO-tropper til Jugoslaviens grænselande for at beskytte disse og alle de ulykkelige albaneme, der er på flugt fra serbernes overgreb. På den måde kan vi gøre noget som virkelig hjælpe, og som oven i

er ikke godt nok. Og det skal SF sige. Vi skal turde at kritiserer staten, når den ikke løser opgaver på tilfredsstillende vis. Og sandheden er jo, at der er mange steder, hvor staten ikke gør det godt nok.

Det kan sikkert forklares med mange ting. For fa ressourcer. For lidt effektivitet. For mange socialdemokrater. Alt sammen meget rigtige og gode forklaringer. Og netop fordi, vi har de her gode og rigtige forklaringer, så er det vigtigt, at netop SF tør kritisere den offentlige sektor, når det er nødvendigt.

SF har et gammelt bud om mere demokrati i den offentlige sektor som middel til forbedringer og effektiviseringer. Budet er som sagt ikke nyt, men det er stadig rigtig godt.

Det handler jo netop om den 3. vej som SF taler om ved festlige lejligheder. Den vej mellem marked og stat, som gør os unikke.

Skal SF have styrke, så kræver det vi tør at fremføre vores politik offensivt og med

åben pande. Så kræver det tro.
Med de ord vil jeg - på vegne af SFU - ønske SF en forsat god kamp og et forsat godt landsmøde.